

Daniels Bog - Nummer et hundrede og enogfirs

Midnatsråbet og Roms profetiske rolle: En afsløring af de sidste dage i Daniels Bog

Jeff Pippenger

2024-04-11

Inden for Daniels ellefte kapitel findes der flere profetiske linjer, som alle falder sammen med kapitlets sidste seks vers. Den del, som stemmer overens med historien i vers fyrre fra endetiden i 1989 og indtil søndagsloven i vers enogfyrre, er den del af profetien, som var beseglet indtil de sidste dage. Det er Daniels sidestykke til Jesu Kristi Åbenbaring, som bliver afseglet umiddelbart før nådetiden ophører. Vers to introducerer Trump, den sidste republikanske præsident, den sidste præsident, præsidenten, som er den ottende, og som er af de syv, og han er den rigeste præsident, der begyndte at ophidse globalisterne, da han bekendtgjorde sit kandidatur i 2015. Vers ti identificerer 1989, og vers elleve og tolv identificerer den ukrainske krig, som begyndte i 2014, med Putins sejr og efterfølgende fald.

Vers tretten til femten beskriver den tredje af de tre kampe i vers fyrre, begyndende med Sovjetunionens sammenbrud i 1989, dernæst den ukrainske krig, efterfulgt af slaget ved Panium, som repræsenterer den ydre kamp, som det frafaldne protestantisme i De Forenede Stater fører mod verdens globalister.

Det frafaldne protestantisme får overtaget og etablerer det hierarkiske forhold i den trefoldige union, som gennemføres ved den snart kommende søndagslov. Dyret er katolicismen, og hun er hovedet for de tre magter, fremstillet som Jezabel og en mængde andre symboler. Hun er skøgen, som hersker over og rider på dyret.

Den falske profet er De Forenede Stater, repræsenteret ved hendes ægtemand Akab, som er hovedet for dragens tifoldige rige. Slaget ved Panium i 200 f.Kr. er et forbillede på den ydre kamp mellem globalisme og frafalden protestantisme. Den indre kamp er repræsenteret ved opstanden i 167 f.Kr., efterfulgt af genindvielsen af templet, således som den mindes ved Hanukkah i 164 f.Kr.; dette blev derefter efterfulgt af en periode fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr., som er et forbillede på, hvorledes De Forenede Stater opretter et billede af katolicismens forening af kirke og stat, repræsenteret ved "forbundet".

I vers tretten oplyser Uriah Smith os om, at fjorten år efter Slaget ved Rafia dør Ptolemæus som følge af „tøjlesløshed og udskejelser“ og efterfølges af sin søn, Ptolemæus Epifanes, et barn dengang på fire eller fem år. Antiochos havde i mellemtiden „undertrykt et oprør i sit rige og undervunget og bragt de østlige egne til lydighed“, og stod derfor frit for ethvert foretagende, da den unge Epifanes besteg Egyptens trone.“ Når Putins kortvarige sejr er forbi, vil Trump være rede til at tage sig af Egyptens nye spæde konge. Før han gør det, vil han have „undertrykt et oprør“ inden for De Forenede Stater.

Når Trump bliver valgt, vil han gennemføre love, som er blevet forbilledliggjort ved Alien and Sedition Acts af 1798, sammen med suspenderingen af "habeas corpus", sådan som den første republikanske præsident gjorde som svar på en borgerkrig. Hans handlinger er også blevet forbilledliggjort ved præsident Grants handlinger, da han tog sig af Ku Klux Klan, og F. D. Roosevelts, da han fængslede japanerne og andre under Anden Verdenskrig, samt den sidste George Bushs Patriot Act.

Han vil, ligesom med Seleukos, undertrykke oprøret i De Forenede Stater og derpå vende sine øjne mod Egyptens „barnekonge“. Derved vil han indgå en alliance med Filip af Makedonien, for Smith optegner: „Samtidig indgik Filip, konge af Makedonien, en forbundspagt med Antiochos om at dele Ptolemæus' herredømme imellem sig, idet hver af dem foreslog at tage de dele, som lå nærmest og var mest bekvemme for ham. Her var et oprør mod sydens konge, tilstrækkeligt til at opfylde profetien, og uden tvivl netop de begivenheder, som profetien tilsigtede.“

Trump vil indgå en fast alliance med NATO-nationerne (De Forenede Nationer) for at tage hånd om Rusland og de kompleksiteter, der er forbundet med at løse følgerne af Putins sammenbrud. På den tid bliver der, ifølge vers fjorten og Smiths kommentar, »indført en ny magt«. Pavestolen vil træde imellem for at beskytte Rusland og dets satellitter mod NATOs og De Forenede Staters myndighed, eller som Smiths kommentar anfører: »Rom talte; og Syrien og Makedonien erfarede snart, at der kom en forandring over udseendet af deres drøm. Romerne greb ind til fordel for den unge konge af Egypten, fast besluttede på, at han skulle beskyttes mod den undergang, som Antiochos og Filip havde udtænkt. Dette var i 200 f.Kr. og var en af romernes første vigtige indblandinger i Syriens og Egyptens anliggender.«

Rom, Tyrus' skøge, begynder da at synge sine sange og bedrive utugt med jordens konger, forud for at disse konger blot to vers senere kommer i fuld lydighed under hende. På samme tid fandt Slaget ved Panium sted. Året 200 f.Kr. identificerer Tyrus' skøge som begyndende at synge, og hun gør det med hensyn til at beskytte Rusland, som De Forenede Stater og De Forenede Nationer netop er blevet enige om at dele mellem sig til gensidig fordel. Skøgen sejrer over dem begge, men „slaget“ ved Panium finder dernæst sted, og De Forenede Stater sejrer over De Forenede Nationer.

Symbolisk set begynder oprøret i Modein i De Forenede Stater treogtredive år senere. Symbolisk set, tre år derefter, etableres genindvielsen af den såkaldte protestantisme og en konstitutionel republik, som repræsenteret ved Hanukkah. Symbolisk set begynder tre år derefter den periode, der repræsenteres ved jødernes forbund med Rom.

De afsluttende bevægelser vil være hastige; således beskriver den historie, som i versene er fremstillet ved otteogfyrre år, en række hastige begivenheder, som profetien udtrykkeligt har identificeret som begyndende ved endetiden i 1989, efterfulgt af det andet slag i vers elleve og tolv i 2014, efterfulgt af 2015, da Trump bekendtgjorde sit kandidatur til præsidentembedet og således påbegyndte sit profetiske værk med at opildne globalismen. Når Trump begynder arbejdet med at undertrykke den borgerkrig, som allerede er i gang, vil han søge en alliance med De Forenede Nationer (NATO — Filip af Makedonien), og Rom vil begynde at synge. Det forsøgte forbund bliver til kampen om overherredømmet mellem de to kræfter, som er fremstillet ved Slaget ved

Panium.

Panium er således vejmærket i vers tretten, hvor de endelige, hastige bevægelser, som går forud for søndagsloven, begynder. Alle profeterne talte mere om verdens ende end om den tid, hvori de levede, og Jesus var naturligvis den største af alle profeter. Lige før korset, som er et forbillede på søndagsloven, og som fremstilles ved vers seksten, foretog Jesus en rejse med sine disciple til Panium. Hans tid dér, og de lærdomme, Han fremholdt dér, stemmer overens med det snart forestående slag ved Panium. Gennem historien har Panium haft flere navne, og på Kristi tid var navnet på Panium Cæsarea Filippi.

Jesus og Hans disciple var nu kommet til en af byerne i nærheden af Cæsarea Filippi. De var uden for Galilæas grænser, i et område, hvor afgudsdyrkelsen rådede. Her var disciplene trukket bort fra jødedommens beherskende indflydelse og ført i nærmere berøring med den hedenske gudsdyrkelse. Omkring dem fandtes fremstillinger af de former for overtro, som eksisterede i alle dele af verden. Jesus ønskede, at synet af disse ting måtte få dem til at føle deres ansvar over for hedningerne. Under Sit ophold i denne egn søgte Han at trække Sig tilbage fra at undervise folket og at vie Sig mere fuldt til Sine disciple.

"Han stod i begreb med at fortælle dem om den lidelse, der ventede Ham. Men først gik Han bort alene og bad om, at deres hjerter måtte blive beredt til at modtage Hans ord. Da Han igen sluttede sig til dem, meddelte Han ikke straks det, som Han ønskede at åbenbare for dem. Før Han gjorde dette, gav Han dem anledning til at bekende deres tro på Ham, for at de måtte blive styrket til den forestående prøvelse. Han spurgte: 'Hvem siger folk, at jeg, Menneskesønnen, er?'"

"Tragisk nok blev disciplene tvunget til at erkende, at Israel havde undladt at genkende deres Messias. Nogle havde ganske vist, da de så Hans mirakler, erklæret Ham for at være Davids Søn. Skarerne, som var blevet bispist ved Betsaida, havde ønsket at udråbe Ham til Israels konge. Mange var rede til at tage imod Ham som en profet; men de troede ikke, at Han var Messias.

Jesus stillede nu et andet spørgsmål, som vedrørte disciplene selv: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds Søn.«

»Fra først af havde Peter troet, at Jesus var Messias. Mange andre, som var blevet overbevist ved Johannes Døbers forkyndelse og havde taget imod Kristus, begyndte at tvivle på Johannes' mission, da han blev fængslet og henrettet; og nu tvivlede de på, at Jesus var den Messias, som de så længe havde ventet på. Mange af disciplene, som brændende havde ventet, at Jesus ville indtage sin plads på Davids trone, forlod Ham, da de indså, at Han ikke havde nogen sådan hensigt. Men Peter og hans ledsagere vendte sig ikke bort fra deres troskab. Den vaklende kurs hos dem, som i går priste og i dag fordømte, ødelagde ikke den sande efterfølgers tro på Frelseren. Peter erklærede: 'Du er Kristus, den levende Guds Søn.' Han ventede ikke på kongelige hædersbevisninger for at krone sin Herre, men tog imod Ham i Hans fornedrelse.«

"Peter havde givet udtryk for de tolv's tro. Alligevel var disciplene endnu langt fra at forstå Kristi mission. Præsternes og rådsherrernes modstand og fordrejning kunne, skønt den ikke

kunne vende dem bort fra Kristus, dog stadig volde dem stor forvirring. De så ikke deres vej klart. Indflydelsen fra deres tidlige oplæring, rabbinernes undervisning, traditionens magt, skød sig stadig ind og hindrede deres syn på sandheden. Fra tid til anden skinnede dyrebare lysstråler fra Jesus ind over dem, men ofte var de som mænd, der famlede blandt skygger. Men på denne dag, før de blev stillet ansigt til ansigt med den store prøve på deres tro, hvilede Helligånden over dem med kraft. For en kort stund blev deres øjne vendt bort fra 'de synlige ting' for at skue 'de usynlige'. 2 Korintherbrev 4,18. Under menneskelighedens skikkelse erkendte de Guds Søns herlighed."

"Jesus svarede Peter og sagde: 'Salig er du, Simon Barjona; for kød og blod har ikke åbenbaret dig dette, men min Fader, som er i Himlene.'"

„Den sandhed, som Peter havde bekendt, er grundlaget for den troendes tro. Det er det, som Kristus selv har erklæret at være evigt liv. Men besiddelsen af denne kundskab gav ingen grund til selvforherligelse. Det var ikke ved nogen visdom eller godhed hos ham selv, at den var blevet åbenbaret for Peter. Aldrig kan mennesket af sig selv nå til kundskab om det guddommelige. ‘Den er højere end himmelen; hvad kan du gøre? dybere end dødsriget; hvad kan du vide?’ Job 11:8. Kun barnekårets Ånd kan åbenbare for os Guds dybe ting, som ‘intet øje har set, og intet øre hørt, og som ikke er opkommet i noget menneskehjerte.’ ‘Men os har Gud åbenbaret det ved sin Ånd; thi Ånden ransager alle ting, ja, Guds dybder.’ 1 Korintherbrev 2:9, 10. ‘Herrens fortrolige råd er med dem, der frygter ham;’ og det forhold, at Peter erkendte Kristi herlighed, var et bevis på, at han var blevet ‘oplært af Gud.’ Salme 25:14; Johannes 6:45. Ak ja, ‘salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig det.’”

„Jesus fortsatte: ‘Jeg siger også til dig, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge Min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få overhånd over den.’ Ordet Peter betyder en sten, — en rullende sten. Peter var ikke den klippe, hvorpå kirken blev grundlagt. Dødsrigets porte fik overhånd over ham, da han fornægtede sin Herre med forbandelser og eder. Kirken blev bygget på Én, mod hvem dødsrigets porte ikke kunne få overhånd.

„Århundreder før Frelserens komme havde Moses peget på Klippen i Israels frelse. Salmisten havde sunget om ‘min styrkes klippe’. Esajas havde skrevet: ‘Så siger den Herre Herren: Se, jeg lægger i Zion en sten til grundvold, en prøvet sten, en kostelig hjørnestein, en sikker grundvold.’ 5 Mosebog 32:4; Salme 62:7; Esajas 28:16. Peter selv anvender, idet han skriver under inspiration, denne profeti på Jesus. Han siger: ‘Når I har smagt, at Herren er nådig: idet I kommer til ham, den levende sten, ganske vist forkastet af mennesker, men hos Gud udvalgt, kostelig, bliver også I, som levende sten, opbygget til et åndeligt hus.’ 1 Peter 2:3–5, R. V.“

»Ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, der er lagt, nemlig Jesus Kristus.« 1 Korintherbrev 3:11. »På denne klippe,« sagde Jesus, »vil jeg bygge min kirke.« I Guds nærhed og i alle de himmelske intelligensers nærvær, i den usynlige helvedeshærs nærvær, grundlagde Kristus sin kirke på den levende Klippe. Denne Klippe er Han selv,—Hans eget legeme, for os brudt og knust. Mod den kirke, der er bygget på denne grundvold, skal dødsrigets porte ikke få magt.

"Hvor svag menigheden syntes, da Kristus talte disse ord! Der var kun en lille skare troende, imod hvem al dæmoners og onde menneskers magt ville blive rettet; dog skulle Kristi efterfølgere ikke frygte. Bygget på deres styrkes Klippe kunne de ikke styrtes."

"I seks tusind år har troen bygget på Kristus. I seks tusind år har den sataniske vredes oversvømmelser og storme slået imod vor frelses Klippe; men den står urokket.

„Peter havde udtrykt den sandhed, som er grundlaget for kirkens tro, og Jesus hædrede ham nu som repræsentant for hele de troendes legeme. Han sagde: „Jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.““

"‘Himmerigets nøgler’ er Kristi ord. Alle den hellige skrifs ord er hans og er her indbefattet. Disse ord har magt til at åbne og til at lukke himlen. De erklærer de betingelser, hvorpå mennesker bliver modtaget eller forkastet. Således er arbejdet for dem, der prædiker Guds ord, en duft af liv til liv eller af død til død. Deres er en mission tyngt af evige følger.

„Frelseren betroede ikke evangeliets gerning til Peter alene. På et senere tidspunkt gentog Han de ord, der var blevet talt til Peter, og anvendte dem direkte på menigheden. Og det samme i sit indhold blev også sagt til de tolv som repræsentanter for de troendes legeme. Hvis Jesus havde overdraget nogen særlig myndighed til én af disciplene frem for de andre, ville vi ikke finde dem så ofte stridende om, hvem der skulle være den største. De ville have bøjet sig for deres Mesters vilje og hædret den, som Han havde udvalgt.“

"I stedet for at udnævne én til at være deres overhoved sagde Kristus til disciplene: ‘Lad jer ikke kalde Rabbi;’ ‘heller ikke skal I kaldes mestre; thi én er jeres Mester, nemlig Kristus.’ Mattæus 23,8.10.”

“‘Enhver mands hoved er Kristus.’ Gud, som lagde alle ting under Frelserens fødder, ‘gav ham til hoved over alle ting for menigheden, som er hans legeme, fylden af ham, som fylder alt i alle.’ 1 Korintherbrev 11:3; Efeserbrevet 1:22, 23. Menigheden er bygget på Kristus som sin grundvold; den skal adlyde Kristus som sit hoved. Den skal ikke være afhængig af mennesker eller styres af mennesker. Mange gør gældende, at en betroet stilling i menigheden giver dem myndighed til at foreskrive, hvad andre mennesker skal tro, og hvad de skal gøre. Dette krav stadfæster Gud ikke. Frelseren erklærer: ‘I er alle brødre.’ Alle er udsat for fristelse og tilbøjelige til at fejle. Vi kan ikke være afhængige af noget endeligt væsen for vejledning. Troens klippe er Kristi levende nærvær i menigheden. På denne kan den svageste støtte sig, og de, som anser sig selv for at være de stærkeste, vil vise sig at være de svageste, medmindre de gør Kristus til deres styrke. ‘Forbandet være den mand, som stoler på mennesker og gør kød til sin arm.’ Herren ‘er Klippen, hans gerning er fuldkommen.’ ‘Salige er alle de, som tager deres tilflugt til ham.’ Jeremias 17:5; 5 Mosebog 32:4; Salme 2:12.”

„Efter Peters bekendelse bød Jesus disciplene, at de ikke skulle sige til nogen, at Han var Kristus. Denne befaling blev givet på grund af den målbevidste modstand fra de skriftkloge og farisæerne. Mere end dette havde folket, og endog disciplene, en så falsk forestilling om Messias, at en offentlig kundgørelse om Ham ikke ville give dem nogen sand forståelse af Hans karakter eller Hans gerning. Men dag for dag åbenbarede Han sig for dem som Frelseren,

og således ønskede Han at give dem en sand forståelse af Ham som Messias.”

„Disciplene forventede stadig, at Kristus skulle regere som en jordisk fyrste. Skønt Han så længe havde skjult sit forsæt, troede de, at Han ikke altid ville forblive i fattigdom og ubemærkethed; tiden var nær, da Han ville oprette sit rige. At præsternes og rabbinernes had aldrig ville blive overvundet, at Kristus ville blive forkastet af sit eget folk, dømt som en bedrager og korsfæstet som en forbryder — en sådan tanke havde disciplene aldrig nærret. Men mørkets magts time nærmede sig, og Jesus måtte åbenbare for sine disciple den strid, der lå foran dem. Han var bedrøvet, idet Han forudså prøvelsen.“ Jesu Liv, 411-415.

Vers seksten i Daniel elleve repræsenterer den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. Lige før timen for dette „jordskælv“ vækkes de kandidater, som søger at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusind, af deres søvn. Det, som vækker dem, er et profetisk budskab. På det tidspunkt åbenbares to klasser, og som illustreret i lignelsen om de ti jomfruer har den ene klasse olie i karrene, den anden klasse har det ikke. Vers tretten til og med femten i Daniel elleve repræsenterer ikke blot den profetiske historie, som går forud for søndagsloven; de repræsenterer „budskabet“, som, i sammenhængen med lignelsen om de ti jomfruer, er den „olie“, som de vise vil have for at modtage Guds segl og blive løftet op som et banner i den store jordrystelses time. Disse artikler er nu nået til højdepunktet af alle artiklerne, for det budskab, som er repræsenteret i disse vers, er den gyldne olie, som udgydes gennem de to gyldne rør.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„Så længe de, som bekender sig til sandheden, tjener Satan, vil hans helvedske skygge afskære deres syn på Gud og himlen. De vil være som dem, der har mistet deres første kærlighed. De kan ikke skue de evige realiteter. Det, som Gud har beredt for os, er fremstillet i Zakarias, kapitel 3 og 4, samt 4:12–14: ‘Og jeg tog til orde igen og sagde til ham: Hvad er disse to olivengrene, som gennem de to gyldne rør udtømmer den gyldne olie af sig selv? Og han svarede mig og sagde: Ved du ikke, hvad disse er? Og jeg sagde: Nej, min Herre. Da sagde han: Dette er de to salvede, som står hos al jordens Herre.’”

„Herren er fuld af hjælpekluder. Han mangler ingen midler. Det er på grund af vor mangel på tro, vor jordbundethed, vort overfladiske ordvæsen, vor vantro, som åbenbarer sig i vor samtale, at mørke skygger samler sig omkring os. Kristus åbenbares ikke i ord eller karakter som den, der er ganske yndig, og den ypperste blandt titusinder. Når sjælen er tilfreds med at ophøje sig til forfængelighed, kan Herrens Ånd gøre lidt for den. Vort kortsynede syn skuer skyggen, men kan ikke se herligheden hinsides. Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en vred hest, der søger at bryde løs og fare hen over hele jordens overflade, bærende ødelæggelse og død i sit spor.”

„Skal vi sove på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? O, at vi måtte have Guds Ånd og ånde i vore menigheder indblæst i Hans folk, så de kunne stå på deres fødder og leve. Vi behøver at se, at vejen er smal, og porten trang. Men når vi går ind gennem den trange port, er dens vidde uden grænse.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.

”De salvede, som står hos hele jordens Herre, har den stilling, som engang blev givet til Satan som den salvede, skyggende kerub. Ved de hellige væsener, som omgiver hans trone, opretholder Herren en stadig forbindelse med jordens indbyggere. Den gyldne olie repræsenterer den nåde, hvormed Gud holder de troendes lamper forsynet, så de ikke skal blafre og slukkes. Var det ikke, fordi denne hellige olie udgydes fra himlen i budskaberne fra Guds Ånd, ville det ondes magter have fuldstændig kontrol over menneskene.

„Gud vanæres, når vi ikke modtager de budskaber, som han sender os. Således afslår vi den gyldne olie, som han ville udgyde i vore sjæle for at blive meddelt til dem, som er i mørket. Når råbet lyder: ‘Se, brudgommen kommer; gå ud ham i møde,’ vil de, som ikke har modtaget den hellige olie, som ikke har næret Kristi nåde i deres hjerter, erfare, ligesom de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til at møde deres Herre. De har ikke i sig selv kraft til at få olien, og deres liv går til grunde. Men hvis Guds Hellige Ånd bliver bedt om, hvis vi bønfaller, som Moses gjorde: ‘Lad mig se din herlighed,’ vil Guds kærlighed blive udgydt i vore hjerter. Gennem de gyldne rør vil den gyldne olie blive meddelt os. ‘Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.’ Ved at modtage de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinner Guds børn som lys i verden.“ Review and Herald, 20. juli 1897.